

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 9/2014
19.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Веска Крстајића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Зорана Таталовића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Жељка Вучераковића и др, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости: браниоца окривљеног Жељка Вучераковића – адвоката Б.Б., браниоца окривљеног Далибора Гавриловића – адвоката Д.Ц., бранилаца окривљеног Бојана Миленковића – адвоката В.В. и А.Ђ., те бранилаца окривљеног Игора Самарцића – адвоката В.Ђ., Ј.Т. и М.Т., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебног одељења КПо1 бр.244/10 од 03.12.2012. године и Апелационог суда у Београду - Посебног одељења Кж1По1 бр.23/13 од 14-15.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 19. маја 2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Жељка Вучераковића – адвоката Б.Б., браниоца окривљеног Далибора Гавриловића – адвоката Д.Ц., бранилаца окривљеног Бојана Миленковића – адвоката В.В. и адвоката А.Ђ. и браниоца окривљеног Игора Самарцића – адвоката В.Ђ., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебног одељења КПо1 бр.244/10 од 03.12.2012. године и Апелационог суда у Београду - Посебног одељења Кж1По1 бр.23/13 од 14-15.11.2013. године, у делу који се односи на битне повреде из члана 438. став 1. тачка 8. и 9. Законика о кривичном поступку, те члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, те на повреде закона из члана 439. тачка 1. и 3. Законика о кривичном поступку и повреде одредаба члана 441. став 3. и 4. Законика о кривичном поступку, док се исти захтеви за заштиту законитости у осталом делу **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неблагоприятан, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Игора Самарцића – адвоката Ј.Т. и адвоката М.Т., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебног одељења КПо1

бр.244/10 од 03.12.2012. године и Апелационог суда у Београду - Посебног одељења Кж1По1 бр.23/13 од 14-15.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду - Посебног одељења КПо1 бр.244/10 од 03.12.2012. године, поред осталих, оглашени су кривим окривљени Жељко Вучераковић, Игор Самарцић, Далибор Гавриловић и Бојан Миленковић због извршења по једног кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ, а окривљени Игор Самарцић и због извршења једног кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ.

Првостепени суд је за извршење наведених кривичних дела окривљенима одмерио казне применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ, тако што је осудио окривљеног Жељка Вучераковића на казну затвора у трајању од 6 година, окривљеног Далибора Гавриловића на казну затвора у трајању од 5 година, окривљеног Бојана Миленковића на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, док је окривљеног Игора Самарцића, пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 4 године и 8 месеци, а за кривично дело из члана 348. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци – осудио на јединствену казну затвора у трајању од 5 година. У ове казне, окривљенима је на основу члана 63. КЗ, урачунато време проведено у притвору и то окривљеном Жељку Вучераковићу од 14.03.2009. до 03.12.2012. године, окривљеном Игору Самарцићу од 14.03.2009. до 01.04.2011. године, окривљеном Далибору Гавриловићу од 15.03.2009. до 15.06.2011. године, а окривљеном Бојану Миленковићу од 14.03.2009. до 15.06.2011. године.

На основу члана 87. КЗ и члана 246. став 7. КЗ, према окривљенима је изречена мера безбедности одузимања предмета, и то опојне дроге ... у количини од ... грама, једне ролне провидне "стреч" фолије и 4 котура лепљиве траке од окривљеног Далибора Гавриловића, те једног пиштољског метка калибра ..., једног пушчаног метка калибра ... и 32 пиштољска метка калибра ... од окривљеног Игора Самарцића, као и свих мобилних телефона, картице за мобилне телефоне и свих картица разних телекомуникационих мрежа.

На основу одредаба чланова 261, 262. и 264. ЗКП, окривљени су обавезани да у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, плате трошкове кривичног поступка чију ће висину суд утврдити посебним решењем, те да на име паушала плате износе од по 100.000,00 динара сваки.

Пресудом Апелационог суда у Београду - Посебног одељења Кж1По1 бр.23/13 од 14-15.11.2013. године, одбијене су као неосноване, између

осталог, жалбе Тужиоца за организовани криминил, браниоца окривљеног Жељка Вучераковића – адвоката Б.Б., окривљеног Игора Самарцића и његовог браниоца – адвоката В.Ђ., окривљеног Далибора Гавриловића и његовог браниоца – адвоката Б.Б., те окривљеног Бојана Миленковића и његовог браниоца – адвоката Б.Ђ., а пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење КПо1 бр.244/10 од 03.12.2012. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости су поднели:

-бранилац окривљеног Жељка Вучераковића – адвокат Б.Б., због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, захтевајући да у складу са одредбом члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о седници већа и да истој присуствује;

-бранилац окривљеног Игора Самарцића – адвокат В.Ђ., због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, те повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да се побијане пресуде преиначе, тако што ће окривљени Игор Самарцић бити ослобођен од оптужбе, уз истовремени предлог да се у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење казне окривљеном одложи до коначне одлуке по захтеву за заштиту законитости;

-браниоци окривљеног Игора Самарцића – адвокати Ј.Т. и М.Т., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и члана 485. став 2. у вези са чланом 68. став 1. тачка 5. и чланом 68. став 1. тачка 10. ЗКП, те у вези са чланом 438. став 1. тачка 11. и чланом 438. став 2. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, те да се на основу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одлаже до коначне одлуке по ванредном правном леку;

-бранилац окривљеног Далибора Гавриловића – адвокат Д.Ц. због битних повреда одредбе кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, те из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, као и због повреде члана 441. став 4. у вези са чланом 264. став 4. ЗКП, са предлогом да овај суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред измењеним већем;

-браниоци окривљеног Бојана Миленковића – адвокати В.В. и А.Ђ., на основу члана 485. став 1. ЗКП, указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати на поновно

суђење, како би се учињена повреда закона "отклонила квалификованим неуропсихијатријским вештачењем".

Врховни касациони суд је доставио захтеве за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Жељка Вучераковића, Далибора Гавриловића, Игора Самарџића и Бојана Миленковића, у делу у којем се указује на битне повреде из члана 438. став 2. тачка 1. и 8. ЗКП, на повреде закона из члана 439. тачка 1. и 3. ЗКП и повреде члана 441. став 4. ЗКП, су неосновани, док су у осталом делу недозвољени, док је захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Игора Самарџића – адвоката Ј.Т. и М.Т., неблаговремен.

Неосновано се захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Жељка Вучераковића, Далибора Гавриловића и Игора Самарџића указује да су правноснажним пресудама учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

С тим у вези, у захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Жељка Вучераковића, Далибора Гавриловића и Игора Самарџића наводи се да је побијана пресуда у највећем делу заснована на садржини прислушкиваних телефонских разговора окривљеног Жељка Вучераковића, вођених са територије Црне Горе, са картицом црногорског мобилног оператера, и поред тога што нису постојали законски услови да се према окривљеном Жељку Вучераковићу донесе наредба о спровођењу надзора и снимању телефонских разговора обзиром да је окривљени држављанин Црне Горе, те имајући у виду да за снимање телефонских разговора није постојала сагласност надлежних органа Републике Црне Горе. Дакле, изнетим наводима захтева указује се да се побијана пресуда заснива на незаконитом доказу.

Међутим, изложени наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених нису могли бити прихваћени као основани.

Из списка предмета јасно произилази да се окривљени Жељко Вучераковић у време спровођења мера надзора налазио на територији Републике Србије, а не на територији Републике Црне Горе, како се то неосновано истиче у захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених.

Наиме, из исказа стручног лица Д.С., који је запослен у Управи криминалистичке полиције, у Одељењу за електронски надзор, првостепени суд је утврдио да се мере надзора успостављају и спроводе искључиво на основу наредбе суда, са могућношћу предузимања истих на целокупној територији Републике Србије, и то за сваки разговор, над лицем које у том случају постаје тзв. "мета", при чему су техничке могућности такве да се мера надзора може спроводити и када се особа, која користи страни број, налази на територији неке друге државе, а саговорник у комуникацији се налази на територији Републике Србије, тако да се надзор над лицима који су страни држављани и имају телефонски број страног оператера може вршити само онда када се та лица налазе на територији Републике Србије или у пограничном појасу.

Исту повреду закона, браниоци окривљених Жељка Вучераковића и Игора Самарцића, неосновано су истицали и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, међутим другостепени суд је оценио ове жалбене наводе неоснованим и о томе на странама 8 и 9 пресуде изнео исцрпне и у свему јасне разлоге, које и Врховни касациони суд у потпуности прихвата као правилне, те овај суд у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Неосновани су и наводи захтева бранилаца окривљених Игора Самарцића и Жељка Вучераковића, којима се указује да су правноснажним пресудама учињене битне повреде из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. С тим у вези, бранилац окривљеног Игора Самарцића у захтеву наводи да је првостепени суд у току поступка извео као доказ читање пресуде којом је пред Окружним судом у Новом Саду Илија Шљивар оглашен кривим због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ у вези са догађајем од 28.12.2008. године, и на основу ове пресуде утврдио чињеницу о улози окривљеног Игора Самарцића у транспорту опојне дроге, надаље указујући да ова пресуда не представља валидан доказ против окривљеног. И у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Жељка Вучераковића, указује се на исту битну повреду и истиче да је првостепени суд чињенице, на којима је засновао пресуду, утврдио између осталог и на основу пресуде Окружног суда у Новом Саду К бр. 72/09, којом је Илија Шљивар оглашен кривим и осуђен за кривично дело које је стављено на терет окривљеном Жељку Вучераковићу, те да ова пресуда не може бити доказ на којем се може заснивати пресуда.

Међутим, изложени наводи захтева бранилаца окривљених су, по оцени овога суда, неосновани, обзиром да правноснажне пресуде нису засноване на незаконитом доказу. Наиме, исту повреду одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног Жељка Вучераковића, истицао је и у жалби поднетој против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Београду, као другостепени, оценио је ове жалбене наводе неоснованим и о томе на странама 7 и 8 пресуде Кж1 По1 бр.23/13 од 14-15.11.2013. године изнео јасне разлоге, које овај суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге и упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Игора Самарџића - адвоката В.Ђ., којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се наводи да је окривљенима, између осталог, стављено на терет и извршење кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. КЗ, те да је приликом доношења побијане пресуде првостепени суд у битном задржао опис радњи извршења из оптужнице, при чему окривљене није огласио кривим нити ослободио за ово кривично дело, већ је једноставно изоставио ту правну квалификацију из изреке побијане пресуде, иако је био дужан да у односу на кривично дело из члана 346. КЗ донесе ослобађајућу пресуду, налазећи да је на овај начин суд учинио наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, јер није у потпуности решио предмет оптужбе.

Међутим, ни наводи захтева у овом делу не могу се прихватити као основани. Ово стога што је у конкретном случају тежи – квалификовани облик кривичног дела из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ, због којег су окривљени оглашени кривим, конзумирао кривично дело злочиначког удруживања из члана 346. став 1. у односу на окривљеног Жељка Вучераковића, односно из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ у односу на окривљене Игора Самарџића, Далибора Гавриловића и Бојана Миленковића, што је правилно констатовао и првостепени суд у побијаној пресуди. Кривично дело злочиначког удруживања, као самостално, подразумева заправо вршење радњи које се тичу организовања групе или припадништво групи која врши одређена кривична дела, а што већ представља елементе кривичног дела из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ, због којег су окривљени оглашени кривим. Како је исту повреду одредаба кривичног поступка бранилац истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, имајући у виду да је другостепени суд у потпуности прихватио као правилне разлоге изнете на страни 97 првостепене пресуде и одбио ове жалбене наводе као неосноване, те о томе на страни 7 другостепене пресуде изнео јасне разлоге, које и овај суд у потпуности прихвата као правилне, то на ове разлоге Врховни касациони суд у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Браниоци окривљеног Бојана Миленковића у захтеву за заштиту законитости, иако се то конкретно не наводи у захтеву, указују на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП. Наиме, браниоци у захтеву наводе да су правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона, која се огледа у томе што је окривљени оглашен кривим због кривичног дела из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ, иако је кривично дело извршио у крајњој нужди, јер је био изложен тешким и озбиљним претњама упућеним од стране окривљеног Зорана Гојкова и његових саучесника. С тим у вези, у захтеву се истиче и да постојање крајње нужде у конкретном случају искључује постојање предметног кривичног дела због непостојања субјективног елемента у виду вољног елемента на страни

окривљеног, те да су и првостепени и другостепени суд ову околност игнорисали приликом доношења одлуке, на који начин су учинили наведену повреду закона.

Изложени наводи захтева су, по оцени овога суда, неосновани, јер је окривљени Бојан Миленковић, по налогу организатора Зорана Гојкова, преузимао опојну дрогу од окривљених Зорана Гавриловића и Далибора Гавриловића те је даље предавао ради даљег транспорта и продаје, при чему је био способан да схвати значај својих дела и управља својим поступцима. Како дакле, из описа радње извршења дела произилазе сви објективни и субјективни елементи кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ због којег је окривљени Бојан Миленковић оглашен кривим, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, којим се указује да је правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона због недостатака субјективних елемената дела и вољног елемента на страни окривљеног, оцењен неоснованим.

Неосновани су и наводи захтева браниоца окривљеног Жељка Вучераковића, којима се указује да је правноснажна пресуда донета уз повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП у вези са члановима 97. и 98. КЗ. Ову повреду бранилац окривљеног види у томе што је првостепени суд, на страни 98 пресуде, приликом образлагања изречених санкција, у односу на окривљеног Жељка Вучераковића навео да је између осталог осуђиван и због истоврсног кривичног дела, и поред тога што се окривљени има сматрати неосуђиваним. Према наводима захтева, у односу на окривљеног је наступила законска рехабилитација сходно одредбама чл. 97. и 98. КЗ, обзиром да су му претходним пресудама (из 1991. и 1998. године) изречене условне осуде, обе са роком проверавања у трајању од по једне године, те је првостепени суд констатацијом да је окривљени осуђиван у побијаној пресуди, учинио повреду закона на штету окривљеног.

Међутим, изложени наводи захтева нису могли бити прихваћени као основани. Наиме, исту повреду кривичног закона, бранилац окривљеног Жељка Вучераковића истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је другостепени суд, оцењујући ове жалбене наводе неоснованим, у својој пресуди, на страни 23, у последњем ставу, изнео исцрпне разлоге због чега налази да се окривљени не може сматрати неосуђиваним, које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне, то Врховни касациони суд у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Гавриловића, у делу у којем се истиче да је правноснажним пресудама учињена повреда члана 441. став 4. у вези са чланом 264. став 4. ЗКП. С тим у вези, у захтеву се наводи да је одлука о трошковима кривичног поступка у односу на окривљеног Далибора Гавриловића, који је обавезан на исплату ових трошкова у износу од 100.000,00 динара, донета супротно одредби члана 264. став 4. ЗКП, јер суд није имао у виду имовинске прилике окривљеног, те је доношењем

ове одлуке угрожена не само егзистенција окривљеног, већ и егзистенција чланова његове породице.

Одредбом члана 264. став 4. ЗКП, прописано је да суд у одлуци којом решава о трошковима, може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица која је он дужан да издржава.

Дакле, приликом доношења одлуке о трошковима кривичног поступка, суд је овлашћен да, уколико сматра да су испуњени услови из члана 264. став 4. ЗКП, окривљеног ослободи од трошкова, међутим, суд није у обавези да донесе овакву одлуку, како се то неосновано истиче у захтеву.

Како је, дакле, одлука о трошковима донета у свему у складу са одредбом члана 264. став 1. ЗКП, то су наводи захтева браниоца окривљеног Далибора Гавриловића, којима се указује да правноснажном пресудом учињена повреда члана 441. став 4. ЗКП, оцењени неоснованим.

У преосталом делу, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Гавриловића, браниоца окривљеног Жељка Вучераковића и браниоца окривљеног Игора Самарцића –адвоката В.Ђ., одбачени су као недозвољени.

Наиме, осталим наводима захтева бранилаца окривљених Далибора Гавриловића, Жељка Вучераковића и Игора Самарцића, указује се на повреду одредаба из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те на погрешну оцену доказа, из којих разлога, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима.

Наиме, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Игора Самарцића истиче се да је правноснажном пресудом повређен закон, обзиром да је првостепени суд у односу на овог окривљеног приликом доношења одлуке о кривичној санкцији применио одредбе члана 56. и 57. КЗ о ублажавању казне испод законом прописаног минимума, при чему је казну ублажио само за кривично дело из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ, а не и за кривично дело из члана 348. став 1. КЗ. На овај начин, према ставу браниоца, првостепени суд је изреку пресуде учинио неразумљивом и контрадикторном самој себи, те дакле указује на повреду из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, али побијајући чињенично стање у односу на кривична дела због којих је окривљени оглашен кривим, што све не представља разлоге због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима и њиховим браниоцима.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Жељка Вучераковића се побија налаз и мишљење судског вештака – форензичког експерта др С.Ј. и указује да се на основу његовог налаза не може закључити да је управо окривљени Жељко Вучераковић био саговорник са осталим окривљенима, дакле, указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, што такође, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представља разлог по ком је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима.

Најзад, и захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Гавриловића у преосталом делу, указује се на битне повреде из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, навођењем да је изрека пресуде неразумљива, противречна самој себи и датим разлозима, те истицањем да у пресуди нису изнети разлози о одлучним чињеницама, те да су изнети разлози нејасни. Осим тога, у захтеву се указује да приликом доношења одлуке о кривичној санкцији суд није ценио све олакшавајуће околности на страни окривљеног, што све такође, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима.

Стога су поднети захтеви у овом делу одбачени као недозвољени, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП.

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Игора Самарцића – адвоката Ј.Т. и М.Т., одбачен је као неблаговремен.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 1. ЗКП, прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости, уколико није поднет у року из члана 485. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је да због повреда тог законика (члан 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4.) учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, обзиром на одредбу члана 71. тачка 5. ЗКП.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је окривљени Игор Самарцић пресуду Апелационог суда у Београду Кж1По1 бр.23/13 од 14-15.11.2013. године, према стању у списима, примио дана 08.01.2014. године, а да су браниоци окривљеног – адвокати Ј.Т. и М.Т., захтев за заштиту законитости поднели путем поште дана 10.02.2014. године, то је Врховни касациони суд захтев одбацио као неблаговремен, обзиром да је поднет након законом прописаног рока од 30 дана.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци пресуде, а на основу одредаба члана 490. и 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, те на основу одредбе члана 487. став 2. тачка 1. ЗКП и 487. став 1. тачка 1. ЗКП, у делу у којем су захтеви одбачени.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Предраг Глигоријевић, с.р.**